

Расъл Тодор през пости –
тънък, дълъг, без кости,
във къщи му краката,
във небето – главата;
тих ветреца ли повече,
безшумно го люлее,
огъва му снагата,
развява му косата;
луд ли вихър задуха,
оскубва му кожата,
отвява му главата,
разкъсва му месата.

Що е то?

шампу

Дълга, дълга Бърборанка
няма кости, нито сянка,
пей и тича пълзешката
през нивята, през полята.
Щом я слънце дълго грее,
тя започва да слабее,
тя започва да се свива
и да става мълчалива.
Но заплуска ли я дъжд,
тя набъбва изведнъж,
тя расте и дебелей,
и лудува, и се смей.

Що е то?

реката

Роглю няма ушенца,
Роглю няма краченца,
а си ходи в полята,
а си газии в тревата.
На гърба му товарче –
вито-вито самарче,
пресрещни го, детенце,
побутни му рогченце –
ще си влезе в товарчето,
в товарчето, в самарчето.

Що е то?

Охолох

КОТАКЪТ МЪР

Мър, котакът, си съграл
в трънките кожуха бял,
но с игла и тънка свила
майчица му го зашила
и кожухът снежнобял
станал пак отново цял.

И немирният котак
тръгва гордо-гордо пак,
важно свиwa дясна вежда,
къмто котките поглежда
и с усмивка под мустак
леко тупа крак след крак.

Мърчо с бързите крака,
ти не би вървял така,
ако да не беше жива
твоята майчица грижлива –
да те кърпи хей така
с майсторската си ръка!

ЗВЪНЕЦЪТ

С тънка ризница от прах
цяло лято сладко спях,

но затуй във моя час
пò е весел моят глас,

пò е жив във моя миг
топчестият ми език:

„Звън-звън-звън, звън-звън-звън,
сбраха ли се всички вън?

Ей по ведрий небосклон
Слънчо гони своя кон

и над будните гори
пръска злато и искри,

Слънчо бърза за галеч –
бре, бре, плагне стана веч!

Бързо, бързо, хей деца,
с бодри, весели сърца,

хващайте се дъве по дъве
в живи стройни редове

и към стаите напред
с нови сили, с нов късмет!“.

